

Fuglafjarðar manskór hevur vant dúgliga at sungið undan páskum, tí kórið hevði sett sær fyrri, at tað skuldi halda konsert í London á páskum í ár. Sosialurin, ið var við á ferðini, hitti fleiri av teimum, ið sungu við.

Nei, tað hevði ikki gingið bara væl, tí meginparturin av sangarunum, vórðu raktir av tí herviliga virusi, ið hevði leitað sær umborð á Norrønu.

Ja, onkur teirra, hevði ligið heilar fimm dagar í koyggjuni, við nógvum fepri. Men hóast hetta, so vistu teir seg at vera í góðum hýri, og vóru væl nøgdir við konsertina, ið teir høvdu hildið í Donsku kirkjuni í London.

Helgi Joensen, búsitandi í London, ættaður úr Gøtu, hevði sett seg í samband við donsku kirkjuna í London, um at loyva Fuglafjarðar manskóri at syngja í kirkjunni.

Jú, tað var gamaní. Langafriggjadagin skuldi so syngjast.

Væl av fólki varð møtt upp, og presturin saman við kirkjutænaranum við kirkjuna, høvdu skipað væl fyrri.

So skjótt fuglfirðingarnir vóru komnir í kirkjuna, vórðu teir bodnir til mat og drekka, og blóðskapurin var sera stórur.

Konsertin var hildin klokkan tvey, og sum longu nevnt, var væl av fólki komið saman. Meginparturin av tí fólki, ið hevði leitað í kirkjuna henda da, vóru føroyingar búsitandi í London ella býum uttanfyri London.

Sangimír, ið fuglfirðingar høvdu valt at syngja, vórðu væl valdir. Byrjað varð við sálminum »Jesus til vårt sálargagn«, ið Jákup Dahl yrkti. Næsti sálmur var »Leið milda ljós«. Jú, kirkjan var sera vælegnað at syngja í, og fólkið varð hugtikið av sálmunum.

Sangskráin var ógvuliga fjølbroytt, nakrar vælvaldar tjóðskaparsangir høvdu fuglfirðingar tikið við.

Fuglafjarðar manskór hevur konsert

Vøkrur yrkingina hjá Ras-musi Effersøe »Kom sveima, mjúki vestanvindur« var tann fyrsti, og eydnadist hann eins og sálmarir frammanundan, sera væl.

Rættiligt lív kom í, tá ið kvæðakenda lagið »Frægir funnu Føroya land« var sungin og sangurin av sama skaldi »Fjallprúða heim« rungaði.

Men fuglfirðingar høvdu eitt fjølbroytt úrval av sangum. Næsta lagið var íslendskt.

Aleksandur Kristiansen hevði umsett sangin til føroyskt og Hannis á Brúnni sang solo. Allir føroyingar munnu kenna rødd Hannisar, vøkur og sterk, og hann hugtók mangt eitt kirkjufólk henda

dagin. Síðani var íslendski sangurin »Jeg vil elska mitt land« sungin. Eftir hann tveir kendir danskir sálmar, fyrri »Der står et slot i vesterled« og seinni »I østen stiger solen op«. Tað sást tyðiliga at hesir sálmar gjørdur stórt inntrykk á teir danskarar, ið ikki vóru so fáir í tali, ið høvdu leitað sær í kirkju henda dagin.

Frá tí danska, var farið yvir til norskt, og sangurin »Landkjenning« av Bjørnson og har Edvard Grieg átti lagið, varð síðani sungin. Eitt stykkið, ið er rættiliga torført at føra fram. Men væl gekst, ikki eitt mistak var gjørt í stykkinum, og solosangarin, Hannis, kom

sera væl frá sínum leikluti.

Fuglafjarðar manskór endaði við einum enskum »Negro spiritual«. Solosangari var Annvør Abrahamsen úr Fuglafirði. Bæði solosangari og kórið komu ógvuliga væl frá hesi seinastu framførslu.

Eftir konsertina varð aftur boðið til drekka og mat, ikki bert tey, ið høvdu lutikið í konsertini, men so sanniliga øll tey, ið høvdu verið við til konsertina.

Hetta var ein ógloymandi løta, siga allir fuglfirðingarnir sum við ein munn. Mangir føroyingar, ið hava búð nógv ár í London, fingi eitt hugnaligt prát við fuglfirðingarnar, ið høvdu sungið fyrri teimum.

Ein av hesum var Borgarhjørt Patursson, ættað úr Kirkjubø. Hon býr í øðrum býi, men hevði gjørt sær tann ómak at koma til London at hoyra føroyskan song.

Fyri henni var hetta ein ógloymandi løta og vónaði

hon, at í framtíðini fór at verða skipað fyrri slíkum tiltøkum, tí føroyingar í Bretlandi, ið vórðu komnir saman, vóru ómetaliga glaðir fyri hesa løtuna, saman við fuglfirðingum.

Framhald

Hannis á Brúnni syngur solo

Hans Jacob Hansen og Niels Midjord